

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 220/2024
25.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Гордана Ножица, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Основни суд у Нишу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о захтеву за одређивање другог стварно надлежног суда, у седици одржаној дана 25.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ Основни суд у Алексинцу за поступање у предмету Основног суда у Нишу Прр 62/24.

Образложење

Врховном суду достављен је предмет Основног суда у Нишу Прр 62/24 уз допис тог суда од 04.09.2024. године, са захтевом за делегацију надлежности. У захтеву је наведено да постоје оправдани разлози за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у означеном предмету, у смислу члана 62. Закона о парничном поступку, члана 32. Устава Републике Србије и члана 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, јер тужилац поднетом тужбом захтева од тужене Републике Србије, односно Основног суда у Нишу, као њеног органа, накнаду штете због повреде права на суђење у разумном року.

Чланом 62. Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози (став 1) и да о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте (став 7).

У конкретном случају, тужилац је 02.09.2024. године поднео тужбу Основном суду у Нишу, којом је захтевао да му Република Србија – Основни суд у Нишу, на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, исплати износ од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Околност да је Основни суд у Нишу поднетом тужбом означен као орган тужене чијим је поступањем тужиоцу проузрокована штета, може да изазове код просечне особе легитимну сумњу у непристрасност означеног суда, чак и кад је суд објективно независан и непристрасан. Таква околност представља оправдан разлог за одређивање другог стварно надлежног суда у циљу очувања права странке на независан и непристрасан суд, које је неодвојив део права на правично суђење, гарантованог чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03, 5/05, 7/05-исправка, „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 12/10, 10/15).

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци решења, на основу члана 62. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић